

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudkyně Pavly Klusáčkové a soudce Vadima Hlavatého ve věci

žalobce: **Václav Okrouhlický**, IČO: 44375328
místem podnikání Praha 8, Krosenská 533/6
zastoupený advokátem Mgr. Václavem Voříškem
se sídlem Praha 6, Pod Kaštany 245/10

proti
žalovanému: **Ministerstvo dopravy**
se sídlem Praha 1, nábreží Ludvíka Svobody 1222/12

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 4. 2021, č. j. 185/2020-190-TAXI/4,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým bylo:

Shodu s prvopisem potvrzuje T. V.

- výrokem I. podle § 90 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), zrušeno rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 9. 6. 2020, č. j. MHMP 735993/2020, v části výroku A) o tom, že se žalobce uznává vinným z přestupku podle § 35

odst. 1 písm. a) zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě (dále jen „zákon o silniční dopravě“¹), kterého se dopustil tím, že v rozporu s § 21 odst. 6 písm. a) tohoto zákona nevedl záznamy o provozu vozidla taxislužby tovární značky SAM Alfa Romeo, státní poznávací značka 4SR 5369 (dále jen „vozidlo taxislužby“), v období od 1. 5. 2019 do 30. 6. 2019 v souladu s § 11 odst. 3 vyhlášky č. 478/2000 Sb., kterou se provádí zákon o silniční dopravě (dále jen „prováděcí vyhláška“), neboť tyto záznamy neobsahovaly jméno, popřípadě jména, příjmení a rok narození řidiče vozidla taxislužby, k němuž se zaznamenávají denní hodnoty o provozu vozidla taxislužby, dále součet kilometrů ujetých při provozování taxislužby a součet kilometrů ujetých mimo provozování taxislužby v den podle § 11 odst. 2 písm. f) prováděcí vyhlášky, a v této věci bylo řízení zastaveno.

- výrokem II. napadeného rozhodnutí podle § 90 odst. 1 písm. a) správního řádu zrušeno prvostupňové rozhodnutí v části výroku A) o tom, že se dopravce uznává vinným z přestupku podle § 35 odst. 2 písm. n) zákona o silniční dopravě, kterého se žalobce dopustil tím, že v rozporu s § 21 odst. 3 písm. d) bod 1 zákona o silniční dopravě nezajistil, aby při realizaci zpoplatněných přeprav ve dnech:

- 11. 5. 2019, kdy byly realizovány 2 přepravy (zaplaceno celkem 3 800 Kč),
- 12. 5. 2019, kdy byla realizována 1 přeprava (zaplaceno 1 600 Kč),
- 13. 5. 2019, kdy byla realizována 1 přeprava (zaplaceno 2 200 Kč),
- 17. 5. 2019, kdy byly realizovány 2 přepravy (zaplaceno celkem 3 200 Kč),
- 18. 5. 2019, kdy byly realizovány 3 přepravy (zaplaceno celkem 4 800 Kč),
- 19. 5. 2019, kdy byla realizována 1 přeprava (zaplaceno 1 600 Kč),
- 25. 5. 2019, kdy byly realizovány 2 přepravy (zaplaceno celkem 3 500 Kč),
- 26. 5. 2019, kdy byla realizována 1 přeprava (zaplaceno 1 600 Kč),
- 1. 6. 2019, kdy byly realizovány 2 přepravy (zaplaceno celkem 3 800 Kč),
- 2. 6. 2019, kdy byla realizována 1 přeprava (zaplaceno 1 600 Kč),
- 3. 6. 2019, kdy byla realizována 1 přeprava (zaplaceno 1 600 Kč),
- 8. 6. 2019, kdy byly realizovány 3 přepravy (zaplaceno celkem 4 800 Kč),
- 13. 6. 2019, kdy byla realizována 1 přeprava (zaplaceno 1 600 Kč),
- 15. 6. 2019, kdy byla realizována 1 přeprava (zaplaceno 1 600 Kč),
- 16. 6. 2019, kdy byly realizovány 2 přepravy (zaplaceno celkem 3 200 Kč),
- 17. 6. 2019, kdy byla realizována 1 přeprava (zaplaceno 2 200 Kč),

¹ Pokud je v rozsudku použita zkratka zákona o silniční dopravě, rozumí se jí zákon o silniční dopravě ve znění ke dni vydání napadeného rozhodnutí, tj. ke dni 29. 4. 2021. V opačném případě je vždy k zákonu o silniční dopravě připojen vysvětlující dovětek.

- 29. 6. 2019, kdy byly realizovány 3 přepravy (zaplaceno celkem 6 000 Kč) a
- 30. 6. 2019, kdy byly realizovány 2 přepravy (zaplaceno celkem 3 200 Kč)

bylo vozidlo taxislužby vybaveno měřicí sestavou taxametrů splňující požadavky zvláštního právního předpisu, kterým je zákon č. 505/1990 Sb., o metrologii, jejíž součástí je taxametr, měřicí převodník ujeté vzdálenosti, paměťová jednotka a tiskárna (dále jen „taxametr“) a řízení v této věci bylo zastaveno.

- výrokem III. napadeného rozhodnutí bylo podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu změněno prvostupňové rozhodnutí vyjma částí dle prvního a druhého výroku napadeného rozhodnutí a ve zbytku bylo výrokem IV. prvostupňové rozhodnutí potvrzeno. Ve znění napadeného rozhodnutí byl žalobce uznán vinným z přestupku podle:
 - § 35 odst. 1 písm. d) zákona o silniční dopravě, kterého se dopustil tím, že v rozporu s § 21 odst. 4 písm. a) bod 1 tohoto zákona nezajistil, aby při poskytování zpoplatněné přepravy formou taxislužby dne 29. 7. 2019 v čase od 12:50 do 13:25 hod., na okružní trase vycházející ze shodného výchozího a cílového místa ul. Celetná, Praha 1, vozidlo taxislužby bylo viditelně a čitelně označeno střešní svítlnou žluté barvy s nápisem TAXI na její přední a zadní straně.
 - § 35 odst. 1 písm. d) zákona o silniční dopravě, kterého se dopustil tím, že v rozporu s § 21 odst. 4 písm. a) bod 2 tohoto zákona nezajistil, aby při poskytování zpoplatněné přepravy dne 29. 7. 2019 v čase od 12:50 do 13:25 hod., na okružní trase vycházející ze shodného výchozího a cílového místa ul. Celetná, Praha 1, bylo vozidlo taxislužby viditelně a čitelně označeno jménem a příjmením dopravce, tj. žalobce.
 - § 35 odst. 2 písm. n) zákona o silniční dopravě, kterého se dopustil tím, že v rozporu s § 21 odst. 4 písm. b) tohoto zákona nezajistil, aby při realizaci zpoplatněné přepravy dne 29. 7. 2019 v čase od 12:50 do 13:25 hod., na okružní trase vycházející ze shodného výchozího a cílového místa ul. Celetná, Praha 1, bylo vozidlo taxislužby vybaveno taxametrem.
 - § 35 odst. 2 písm. k) zákona o silniční dopravě, kterého se dopustil tím, že v rozporu s § 21 odst. 3 písm. b) tohoto zákona nezajistil, aby řidič J. K., nar., tj. zaměstnanec žalobce, při poskytování zpoplatněné přepravy vozidlem taxislužby dne 29. 7. 2019 v čase od 12:50 do 13:25 hod., na okružní trase vycházející ze shodného výchozího a cílového místa ul. Celetná, Praha 1, byl držitelem oprávnění řidiče taxislužby.

Za spáchání přestupků podle § 35 odst. 2 písm. k), n) a § 35 odst. 1 písm. d) zákona o silniční dopravě byla žalobci uložena pokuta podle § 46 odst. 1 zákona č. 250/20416 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „přestupkový zákon“), 70 000 Kč (původní výše pokuty činila 100 000 Kč). Pokutu byl žalobce povinen uhradit ve lhůtě 3 měsíců ode dne nabytí právní moci napadeného rozhodnutí.

II. Obsah žaloby

2. V prvním žalobním bodě žalobce namítal nezákonnost napadeného rozhodnutí z důvodu absence vyrozumění o změně právní kvalifikace. Ke změně právní kvalifikace došlo jak v odkazu na porušené právní normy, tak v odkazu na ustanovení definující skutkové podstaty. Uvedeným postupem byl žalobce zkrácen na svých právech, neboť neměl možnost se ke změně vyjádřit. K tomu žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18.

Shodu s prvopisem potvrzuje T. V.

4. 2019, č. j. 1 As 26/2019-26. Upozornil, že změna právní úpravy nespočívala v „přečíslování“ právních ustanovení, ale v podstatné změně, do jisté míry revoluci, v poskytování služeb v přepravě. Jednalo se tak o zcela nový, ucelený komplex nových právních norem a institutů.
3. Ve druhém žalobním bodě žalobce namítal nesrozumitelnost výroku napadeného rozhodnutí, neboť z něj není zřejmé, dle jaké časové verze právních předpisů byl žalobce trestán. Podle judikatury správních soudů v případě, kdy není ve výroku uvedena časová verze předpisů, je tím míněna časová verze ke dni spáchání přestupku. Oproti tomu změna právní kvalifikace v napadeném rozhodnutí by dle žalovaného měla odpovídat znění zákona „po novele“. V mezidobí však byl zákon o silniční dopravě novelizován minimálně dvakrát, přičemž není zřejmé, ze kterého znění žalovaný vycházel. Tvrdil, že nová právní úprava pro něj není příznivější. Dle žalobce není důvod, aby si adresát rozhodnutí dovozoval, že odkazy na právní předpis jsou míněny v jeho novelizovaném znění, a to tím spíš, že nebyly splněny podmínky k užití pozdější verze zákona.
4. Ve třetím žalobním bodě namítal žalobce nepřiměřenost a nedostatečně odůvodněnou výši uložené sankce. Žalovaný zastavil řízení o několika skutcích a uložil pokutu v nové výši, která měla reflektovat změny. Tuto sankci považoval žalovaný za odpovídající, citelnou, nikoli však likvidační. Odůvodnění výše sankce dle žalovaného připouští rozumnou pochybnost o tom, že právě uložená sankce je „správná“. Stejně odůvodnění by mohlo být použito na pokutu 60 000 Kč, 50 000 Kč nebo dokonce 40 000 Kč. K tomu žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2007, č. j. 4 As 64/2005-63. Dle žalobce měl žalovaný přesvědčivě odůvodnit, proč snižuje pokutu právě o 30 000 Kč a proč uloženou pokutu ve výši 70 000 Kč považuje za správnou. Prvostupňový orgán trestal žalobce za celkem 23 skutků. Naproti tomu žalovaný uznal žalobce vinným pouze ze 4 skutků. V případě uložení pokuty v poměrné výši by výše pokuty činila přibližně 17 400 Kč. Žalovaným uložená pokuta je přitom ve čtyřnásobné výši. Za podstatnou žalobce označil rovněž skutečnost, že za primární a nejzávažnější přestupek považoval prvostupňový orgán ten, ze kterého následně nebyl žalobce uznán vinným. Z uvedeného důvodu úvaha o sankci provedená prvostupňovým orgánem dle žalobce pozbyla relevanci. Žalobce pak nebyl uznán vinným ani z jednání, které prvostupňový orgán považoval za přitěžující okolnosti. Nosné úvahy o výši sankce tak přestaly být použitelné a bylo povinností žalovaného, aby je nahradil úvahami zcela novými, které by reflektovaly tuto zásadní změnu.
5. Ve čtvrtém žalobním bodě žalobce namítal, že žalovaný pochybil, neboť nezohlednil dopady šíření epidemie viru SARS-COV-2 a souvisejících omezení podnikání ve výši sankce. Žalovaný si byl přitom vědom, že žalobce podniká v oboru, který byl epidemií značně zasažen, neboť provoz taxislužby upadl s úbytkem turistů na samé dno. Tuto skutečnost žalovaný výslovně konstatoval, když uvedl, že došlo k zastavení turismu a je evidentní, že došlo ke zcela zásadnímu úbytku potenciálních zákazníků, a tak lze předpokládat, že omezujícími opatřeními byl žalobce finančně dotčen. Z této skutečnosti pak žalovaný dovodil delší časové období pro splatnost pokuty. Žalobce namítal, že uvedenou skutečnost měl žalovaný zohlednit i při úvaze o samotné výši pokuty, neboť takovou povinnost žalovanému ukládá § 37 písm. g) přestupkového zákona.
6. V pátém žalobním bodě žalobce namítal nezákonnost napadeného rozhodnutí, neboť z jeho výroku nelze seznat, z kolika skutků je žalobce uznáván vinným. Tvrdil, že žalovaný shledal žalobce vinným ze tří skutkových podstat přestupků, přičemž skutková podstata podle § 35 odst. 1 písm. d) zákona o silniční dopravě se ve výroku objevuje duplicitně. Není zřejmé, zda se jedná o samostatné skutky, o jednočinné či vícečinné souběhy, tedy zda se z hlediska

hmotného práva jedná o jeden či více skutků. Žalobci nebylo zřejmé, za kolik skutků je trestán a kolik přestupků měl spáchat. Žalovaný totiž provedl celkem 4 změny v části výroku A) prvostupňového rozhodnutí. Nicméně po zapracování změn provedených výrokem I. a II. napadeného rozhodnutí nezbývají v části A) prvostupňového rozhodnutí čtyři odstavce, nýbrž tři. Celý výrok napadeného rozhodnutí tak žalobce pokládal za zmatečný a nesrozumitelný. Konkrétně podle žalobce nebylo možné, aby žalovaný slova „§ 35 odst. 2 písm. n) zákona o silniční dopravě, kterého se dopustil tím, že v rozporu s § 21 odst. 3 písm. d) bod 1 zákona o silniční dopravě“ nahradil slovy „§ 35 odst. 2 písm. n) zákona o silniční dopravě, kterého se dopustil tím, že v rozporu s § 21 odst. 4 písm. b) zákona o silniční dopravě“, neboť tuto část prvostupňového rozhodnutí zrušil a řízení o něm zastavil. Za této situace nemohl výrokem III. měnit právní kvalifikaci tohoto skutku.

7. V šestém žalobním bodě žalobce namítal porušení zásady *nullum crimen sine lege* v případě přestupku podle § 35 odst. 2 písm. n) zákona o silniční dopravě. Žalobce byl postižen za to, že vozidlo nebylo vybaveno „měřicí sestavou taxametrů splňující požadavky zvláštního právního předpisu, jejíž součástí je taxametr, měřicí převodník ujeté vzdálenosti, paměťová jednotka a tiskárna“. Ze skutkové podstaty však nevyplývá, že by právní norma postihovala dopravce za nevybavení vozidla taxislužby měřícím převodníkem ujeté vzdálenosti, paměťovou jednotkou a tiskárnou. Popis jednání, jak je uveden ve výroku rozhodnutí, nenaplnuje skutkovou podstatu. Žalovaný tvrdil, že vozidlo taxislužby nebylo vybaveno měřicí sestavou taxametrů, jejíž součástí je taxametr, měřicí převodník vzdálenosti, paměťová jednotka a tiskárna, aniž by vymezil, které z těchto elementů měly ve vozidle taxislužby chybět.
8. V sedmém žalobním bodě žalobce namítal, že neprovozoval taxislužbu, ale smluvní přepravu, tudíž nemohl spáchat přestupky podle § 35 odst. 1 písm. d), odst. 2 písm. n) a k) zákona o silniční dopravě. Cestující totiž nejprve v kanceláři uzavřel smlouvu, obdržel voucher na přepravu a samotnému řidiči nepředával žádné finanční prostředky. Právní posouzení žalovaného v napadeném rozhodnutí žalobce nerozporoval. Namítal však, že odpovídá právní úpravě účinné ke dni rozhodnutí žalovaného, nikoli právní úpravě účinné ke dni spáchání přestupku. Tato úprava pak byla pro žalobce výhodnější, neboť obsahovala koncepci, podle které se buď jedná o taxislužbu, nebo o smluvní přepravu. V případě, kdy je přeprava na základě imperfektní smlouvy posuzována podle zákona ve znění ke dni rozhodnutí žalovaného, je následkem neuplatnění výjimky k označení a vybavení vozidla. Dopravci tak hrozí sankce mj. za přestupek podle § 35 odst. 2 písm. n) a podle § 35 odst. 1 písm. d) zákona. V případě, kdy je přeprava na základě imperfektní smlouvy posuzována podle zákona o silniční dopravě ve znění ke dni spáchání přestupku, uplatní se na věc zvláštní skutková podstata podle § 35 odst. 2 písm. o) tohoto zákona. Minimálně rozdíl spočívá v tom, že jednáním dojde k naplnění pouze jedné skutkové podstaty, nikoli dvou. Žalobce rovněž poukázal na § 21 odst. 5 zákona o silniční dopravě a na § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě ve znění účinném ke dni spáchání přestupku s tím, že z nich vyplývá zcela zjevná odlišnost následků porušení povinností dopravce a tomu odpovídá i nastavení skutkových podstat. V prvním případě je následek takový, že na jízdu je pohlíženo jako na jízdu „běžným TAXI“, neuplatní se výjimka z označení a vybavení vozidla. V případě druhého přestupku se jedná o přepravu na základě předchozí smlouvy, kdy je dopravce trestán za to, že smlouvu nemá ve vozidle, případně že tato není perfektní.
9. Žalobce taktéž rozporoval posouzení žalovaného týkající se uzavření samotné smlouvy o přepravě. Uvedl, že neumístění přepravní smlouvy ve vozidle taxislužby by odůvodňovalo naplnění skutkové podstaty podle § 35 odst. 2 písm. o) zákona o silniční dopravě ve znění

účinném ke dni spáchání přestupku. Tato právní úprava predikuje, že je smlouva uzavřená, akorát není ve vozidle taxislužby a na takovou situaci nepohlíží, jako by smlouva nebyla uzavřena. Žalobce byl toho názoru, že přepravní smlouva byla uzavřena perfektně, nechyběly jí žádné náležitosti, pouze správní orgán pochybil, když si okopíroval přepravní smlouvu pouze z jedné strany. I kdyby však náležitosti chyběly, postihovala takovou situaci časová verze zákona o silniční dopravě ve znění účinném ke dni spáchání přestupku mírněji než pozdější zákon, který aplikoval žalovaný. Rovněž tvrdil, že přepravní smlouvu (voucher) na danou jízdu doložil. Jednalo se o poslední smlouvu vystavenou dne 24. 7. 2019. Žalobce rozporoval tvrzení žalovaného, že by v průběhu správního řízení nenamítal, že k uzavření přepravní smlouvy v jakékoli podobě došlo. V podání ze dne 9. 3. 2020 a 6. 4. 2020 žalobce zopakoval, že přepravní smlouva uzavřena byla, dokonce navrhl provést důkaz výpovědí řidiče k prokázání, že mu ji cestující před zahájením jízdy předložili.

10. V osmém žalobním bodě žalobce namítal, že nebyl prokázán čas spáchání přestupku. K přestupkům mělo dojít v čase 12:50 až 13:25, takové zjištění však postrádá dostatečnou oporu ve správním spisu. Uvedený čas vyplývá z protokolu o kontrole, není však zřejmé, jak kontrolní orgán takové zjištění učinil. Navzdory platnosti jisté míry presumpce správnosti protokolu o kontrole je nutné, aby byl řádně sepsán, tj. aby bylo možné rozlišit, co je vjem kontrolujícího, co je tvrzení kontrolované osoby a co jsou další zjištěné skutečnosti. Podle žalobce není zřejmé, kde se údaj o čase jízdy vzal. Žalobce připustil, že lze dovodit, že čas konce jízdy odpovídal času zahájení kontroly. Není však zřejmé, jak byl zjištěn čas zahájení kontroly. V tomto směru vykazuje protokol o kontrole vady.
11. V devátém žalobním bodě namítal žalobce nepřezkoumatelnost obou rozhodnutí, neboť se správní orgány vůbec nezabývaly skutečností, že podle protokolu o kontrole nebylo za jízdu zaplacen. V protokolu o kontrole je totiž uvedeno, že za přepravu bylo požadováno jízdné ve výši 1 600 Kč a zároveň, že za jízdu bylo i se spropitným zaplacen 0 Kč. Pokud byla jízda poskytnuta bezplatně, bylo na správním orgánu, aby se náležitě věnoval posouzení, zda se vůbec jedná o provoz taxislužby, neboť taxislužba je koncesovanou činností, provozovanou za účelem dosažení zisku. Není-li však za danou činnost placeno, nejedná se o výkon povolání. Zůstává otázkou, jaký je právní důvod instalace taxametu ve vozidle taxislužby, není-li za přepravu nic účtováno. Stejně platí pro povinnost označení dopravce, když ten žádnou službu neposkytuje, neboť za žádnou službu nepřijímá plnění. Žalobce dále dovozoval, že nemohla být naplněna materiální stránka přestupku, když za přepravu nebylo placeno.

III. Vyjádření žalovaného k podané žalobě

12. Ve vyjádření k podané žalobě žalovaný zopakoval svoji argumentaci z napadeného rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

13. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
14. Soud na základě žádosti žalobce nařídil ústní jednání na den 5. 6. 2023 (viz č. l. 26 soudního spisu). Přestože soud právního zástupce žalobce k nařízenému ústnímu jednání řádně předvolal (viz č. l. 31 soudního spisu), ten se bez omluvy nedostavil. Soud pak v souladu s § 49 odst. 3 s. ř. s. věc projednal bez účasti žalobce. Žalovaný při ústním jednání setrval na svém stanovisku uvedeném v napadeném rozhodnutí a ve vyjádření k podané žalobě.

Shodu s prvopisem potvrzuje T. V.

15. Soud o podané žalobě uvážil následovně:
16. Soud se předně zabýval námitkou, ve které žalobce tvrdil nesrozumitelnost výroku napadeného rozhodnutí z důvodu neuvedení časové verze právních předpisů. K uvedené námitce soud zjistil, že ve výrokové části napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že přezkoumal prvostupňové rozhodnutí vydané v řízení o uložení sankce „*za porušení zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, ve znění pozdějších předpisů*“. Pro takto označený zákon žalovaný v této části rozhodnutí zavedl zkratku „zákon o silniční dopravě“. V odůvodnění napadeného rozhodnutí, konkrétně na straně 4, žalovaný upozornil, že v meziobdobí od provedení kontroly došlo k novelizaci zákona o silniční dopravě zákonem č. 115/2020 Sb. a zákonem č. 337/2020 Sb. Z uvedeného důvodu se žalovaný podle čl. 40 odst. 4 Listiny základních práv a svobod zabýval časovou působností zákona o silniční dopravě. Protože v důsledku novelizace zákona o silniční dopravě zákonem č. 115/2020 Sb. a zákonem č. 337/2020 Sb. došlo k zániku trestnosti jednoho z jednání, pro které byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku, konkrétně pak jednání spočívajícího v nevedení záznamu o provozu vozidla v souladu s prováděcí vyhláškou, měl žalovaný za to, že nová právní úprava je pro žalobce příznivější. Zároveň žalovaný konstatoval, že výše ukládaných sankcí nebyla novelami dotčena, neboť došlo pouze ke změně textace zákona a ke změně jeho rozvržení spočívajícího v jiném uspořádání dosavadních povinností a souvisejících deliktů. Z uvedeného důvodu žalovaný výslovně sdělil, že jednání žalobce „*bylo posuzováno optikou zákona o silniční dopravě ve znění pozdějších předpisů, tedy účinného v době vydání tohoto rozhodnutí*“.
17. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že z výrokové části rozhodnutí, stejně jako z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný na projednávaný případ aplikoval zákon o silniční dopravě ve znění ke dni vydání napadeného rozhodnutí. Jestliže totiž výroková část napadeného rozhodnutí odkazuje na znění zákona o silniční dopravě ve znění pozdějších předpisů, nelze toto spojení interpretovat jinak, než že se jedná o aktuální znění zákona, tj. znění zákona, které je účinné v době jeho vydání. Pro jinou interpretaci nedává dané spojení žádný prostor. I kdyby však soud připustil případné pochyby (které nemá), byly by tyto pochyby vyvráceny odůvodněním napadeného rozhodnutí, ve kterém se žalovaný výslovně zabýval časovou působností zákona o silniční dopravě a žalobci sdělil, jaké znění pro projednávaný případ považuje za rozhodné. Byla to pouze a jenom právní úprava účinná v době vydání napadeného rozhodnutí. Tato nová právní úprava byla pro žalobce podle § 2 odst. 1 přestupkového zákona příznivější, neboť v důsledku ní zanikla trestnost jednoho z přestupků, který byl žalobci vytýkán.
18. K žalobnímu bodu, ve kterém žalobce namítal, že nebyl vyrozuměn o změně právní kvalifikace, soud porovnal právní úpravu zákona o silniční dopravě ve znění ke dni spáchání přestupku a ve znění ke dni vydání napadeného rozhodnutí. Soud ve shodě s žalovaným zjistil, že skutková podstata přestupků vytýkaných žalobci v napadeném rozhodnutí včetně výše sankce, kterou lze za jejich spáchání uložit, nedoznala žádné změny, neboť došlo toliko k „přečíslování“ právní úpravy. Jinými slovy ve vztahu k přestupkům vytýkaným žalobci napadeným rozhodnutím se právní úprava po materiální stránce nikterak nezměnila. Za uvedeného stavu věci soud dospěl k závěru, že žalobce nemohl být postupem žalovaného, který ho neinformoval o změně právní kvalifikace, zásadně dotčen na svých právech. Žalobce měl od samého počátku, tj. od okamžiku zahájení řízení ve věci podezření z přestupku (viz oznámení ze dne 9. 12. 2019, č. j. MHMP 2398562/2019), možnost se ve věci, respektive k přestupkům, z nichž byl uznán vinným napadeným rozhodnutím, vyjádřit, což ostatně opakovaně učinil (viz podání ze dne 15. 1. 2020, dále podání doručené prvostupňovému orgánu

dne 10. 3. 2020 a dne 6. 4. 2020). Soudu pak není zřejmé, jakým způsobem by se argumentace žalobce mohla v důsledku novely zákona o silniční dopravě, která však na obsahovou stránku přestupků vytčených žalobci napadeným rozhodnutím neměla žádný vliv, proměnit, respektive přinést zcela nové a dosud neuplatněné důvody. Ostatně tyto ani žalobce v podané žalobě neuvádí, když toliko obecně poukazuje na nemožnost se vyjádřit ke změně právní kvalifikace. Pokud žalobce tvrdí, že změna právní úpravy znamenala „revoluci“ v poskytování služeb v přepravě, pak soud opakuje, že ve vztahu k přestupkům vytýkaným žalobci napadeným rozhodnutím právní úprava nebyla po obsahové stránce nikterak změněna. Toto tvrzení tak soud v kontextu napadeného rozhodnutí považuje za bezpředmětné. S ohledem na shora uvedené soud uzavírá, že žalobce nemohl být postupem žalovaného zásadním způsobem dotčen na svých právech, respektive tato vada nevyvolala nezákonnost napadeného rozhodnutí. Soud tak neshledal první žalobní bod důvodným. Pro úplnost soud doplňuje, že rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 4. 2019, č. j. 1 As 26/2019-26, nepovažoval za relevantní, a to s ohledem na odlišné skutkové okolnosti jednotlivých případů. Nejvyšší správní soud se v uvedeném případě zabýval absencí popisu protiprávního jednání ve výroku rozhodnutí.

19. Námitka, ve které žalobce tvrdil, že z výroku nelze seznat, z kolika skutků byl žalobce uznán vinným, nemá podklad ve výroku napadeného rozhodnutí ve spojení s výrokem prvostupňového rozhodnutí. Dle soudu je výrok napadeného rozhodnutí zcela logicky rozčleněn, přičemž z něj zcela jednoznačně vyplývá, jakými přestupky byl žalobce uznán vinným a v jakém jednání žalobce naplnění skutkových podstat jednotlivých přestupků žalovaný spatřoval. Konkrétně tedy výrokem I. a II. byl v části (nikoliv zcela) zrušen výrok A) prvostupňového rozhodnutí a řízení bylo v této části zastaveno. Důvodem zrušení této části výroku prvostupňového rozhodnutí byla v prvním případě změna právní úpravy, ve druhém případě pak skutečnost, že prvostupňový orgán nezjistil stav věci bez důvodných pochybností. Výrokem III. pak byl výrok A) prvostupňového rozhodnutí změněn, a to ve vztahu k částem, které nebyly zrušeny výrokem I. a II., a ve zbytku bylo prvostupňové rozhodnutí potvrzeno výrokem IV. K uvedené změně došlo opět v návaznosti na změnu právní úpravy, která byla žalovaným vyhodnocena jako příznivější. Dále byla uvedeným výrokem změněna část výroku B) prvostupňového rozhodnutí, a to jednak v návaznosti na provedené změny a jednak v důsledku snížení výše uložené pokuty a prodloužení lhůty k její úhradě a k úhradě nákladů řízení.
20. Promítnutím výroku napadeného rozhodnutí do výroku prvostupňového rozhodnutí je tedy bez jakýchkoliv pochyb zřejmé, že žalobce byl žalovaným shledán vinným ze spáchání celkem čtyř přestupků, a to (1) přestupku podle § 35 odst. 1 písm. d) zákona o silniční dopravě ve spojení s § 21 odst. 4 písm. a) bod 1 tohoto zákona, (2) přestupku podle § 35 odst. 1 písm. d) zákona o silniční dopravě ve spojení s § 21 odst. 4 písm. a) bod 2 tohoto zákona, (3) přestupku podle § 35 odst. 2 písm. n) zákona o silniční dopravě ve spojení s § 21 odst. 4 písm. b) tohoto zákona a (4) přestupku podle § 35 odst. 2 písm. k) zákona o silniční dopravě ve spojení s § 21 odst. 3 písm. b) tohoto zákona. Skutkové podstaty jednotlivých přestupků byly postupně naplněny tím, že žalobce nezajistil, aby při poskytování zpoplatněné přepravy formou taxislužby dne 29. 7. 2019 v čase od 12:50 do 13:25 hod., na okružní trase vycházející ze shodného výchozího a cílového místa ul. Celetná, Praha 1, vozidlo taxislužby (1) bylo viditelně a čitelně označeno střešní svítilnou žluté barvy s nápisem TAXI na její přední a zadní straně, (2) bylo viditelně a čitelně označeno jménem a příjmením dopravce, tj. žalobce, (3) bylo vybaveno taxametrem a (4) řidič (J. K.) byl držitelem oprávnění řidiče taxislužby. Uvedené

Shodu s prvopisem potvrzuje T. V.

přestupky pak byly žalobcem spáchány v jednočinném souběhu, neboť se váží k jednomu jednání, respektive k jediné zpoplatněné přepravě, ke které došlo dne 29. 7. 2019.

21. K žalobcem tvrzené duplicitě přestupku podle § 35 odst. 1 písm. d) zákona o silniční dopravě soud uvádí, že z výroku napadeného rozhodnutí ve spojení s prvostupňovým rozhodnutím plyne, že přestupku podle uvedeného ustanovení se žalobce dopustil jednak porušením povinnosti podle § 21 odst. 4 písm. a) bod 1 zákona o silniční dopravě a jednak podle § 21 odst. 4 písm. a) bod 2 tohoto zákona. Nejedná se tedy o duplicitní uvedení dvou shodných skutkových podstat, ale o dva různé přestupky, které jsou v zákoně o silniční dopravě uvedeny pod stejným označením § 35 odst. 1 písm. d), avšak mají odlišný obsah s ohledem na dopravci ukládanou povinnost a její porušení.
22. Jak soud uvedl již výše, žalovaný výrokem II. napadeného rozhodnutí zrušil prvostupňové rozhodnutí v části uznání viny žalobce ze spáchání přestupku podle § 35 odst. 2 písm. n) zákona o silniční dopravě, nikoli ve všech případech, neboť výrokem IV. napadeného rozhodnutí potvrdil uznání viny žalobce za spáchání přestupku podle § 35 odst. 2 písm. n) zákona o silniční dopravě dne 29. 7. 2019. Z toho logicky vyplývá, že část výroku III. týkající se změny formálního označení tohoto přestupku a jemu odpovídající povinnosti dopravce dává smysl, neboť pozměňuje část výroku A) prvostupňového rozhodnutí.
23. Na základě shora uvedeného má soud za to, že výrok napadeného rozhodnutí ve spojení s prvostupňovým rozhodnutím není nesrozumitelný, zmatečný nebo protichůdný. Námitky žalobce tak nejsou důvodné.
24. K porušení zásady *nullum crimen sine lege* soud poukazuje na § 21 odst. 4 písm. b) zákona o silniční dopravě. V uvedeném ustanovení zákonodárce zavedl pro účely tohoto zákona legislativní zkratku „taxametr“, kterou vymezuje jako měřicí sestavu taxametru splňující požadavky zvláštního právního předpisu, jejíž součástí je taxametr, měřicí převodník ujeté vzdálenosti a tiskárna. Taxametr se tak skládá ze tří komponent, a to z taxametru, měřicího převodníku ujeté vzdálenosti a tiskárny. Chybí-li byt jedna z uvedených složek, nejedná se o taxametr ve smyslu zákona o silniční dopravě. Z výše uvedeného vyplývá, že pro naplnění skutkové podstaty postačuje, pokud není ve vozidle přítomna jakákoli část taxametru, tedy nikoli pouze samotné zařízení taxametru, neboť v tomto případě se o taxametr ve smyslu zákona o silniční dopravě vůbec nejedná. Jestliže při kontrole podle protokolu o kontrole nebyl taxametr přítomen, když nebyla přítomna žádná ze složek, naplnil žalobce skutkovou podstatu přestupku podle § 35 odst. 2 písm. n) zákona o silniční dopravě. Uvedená námitka tak není oprávněná.
25. K námitce týkající se výše sankce soud předně uvádí, že tvrzení žalobce o zániku trestnosti primárního a nejzávažnějšího přestupku nemá podklad v napadeném rozhodnutí. Jako primární a nejzávažnější přestupek označil prvostupňový orgán v rozhodnutí přestupek podle § 35 odst. 2 písm. n) zákona o silniční dopravě (uvedený přestupek má stejné označení jak ve znění zákona účinného ke dni spáchání přestupku, tak ve znění zákona účinného ke dni vydání rozhodnutí). Žalovaný sice výrokem II. napadeného rozhodnutí zrušil prvostupňové rozhodnutí v části uznání viny žalobce ze spáchání tohoto přestupku, nikoli však ve všech případech. Rozhodnutí prvostupňového orgánu nebylo zrušeno ve vztahu k jednání, kterého se žalobce dopustil dne 29. 7.

2019. Protože ve vztahu k tomuto jednání nebylo prvostupňové rozhodnutí zrušeno, žalovaný výrokem III. změnil toto rozhodnutí, pokud jde o ustanovení zákona o silniční dopravě (viz výše), a výrokem IV. napadeného rozhodnutí ve zbytku prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

Shodu s prvopisem potvrzuje T. V.

Tedy žalovaný uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 35 odst. 2 písm. n) zákona o silniční dopravě, kterého se žalobce dopustil tím, že v rozporu s § 21 odst. 4 písm. b) tohoto zákona nezajistil, aby při realizaci zpoplatněné přepravy dne 29. 7. 2019 v čase od 12:50 do 13:25 hod., na okružní trase vycházející ze shodného výchozího a cílového místa ul. Celetná Praha 1, vozidlo taxislužby bylo vybaveno taxametrem. Ve shodě s prvostupňovým orgánem pak právě tento přestupek považoval žalovaný za nejzávažnější, když k ostatním přestupkům bylo žalovaným (stejně jako prvostupňovým orgánem) podle § 40 písm. b) přestupkového zákona přihlédnuto jako k přitěžující okolnosti (viz strana 7 napadeného rozhodnutí 2. odstavce). S ohledem na shora uvedené dospěl soud k závěru, že právní úvaha prvostupňového orgánu, pokud jde o výši uložené sankce, nepozbyla relevanci a žalovanému nic nebránilo na tuto úvahu odkázat.

26. Nelze přisvědčit tvrzení žalobce, že žalovaný řádně neodůvodnil snížení uložené pokuty z částky 100 000 Kč na částku 70 000 Kč. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný přistoupil ke snížení uložené pokuty z důvodu zastavení řízení o některých přestupcích (viz výše). Soud pak připomíná, že ukládání trestů je podle § 41 odst. 1 přestupkového zákona ovládáno absorpční zásadou, která ukládá správnímu orgánu povinnost uložit správní trest podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejprísněji trestný. Ta je pak dle § 41 odst. 2 přestupkového zákona doplněna asperační zásadou umožňující správnímu orgánu zvýšit horní hranici sazby pokuty za přestupek, a to až o polovinu sazby, kterou je možné uložit za přestupek nejprísněji trestný. Sbíhající se přestupky jsou tak postiženy pouze trestem stanoveným pro nejtěžší z nich, přičemž horní hranice tohoto trestu může být navýšena až o polovinu tohoto trestu. Ke spáchání dalších přestupků se pak rovněž přihlíží jako k přitěžující okolnosti [viz § 40 písm. b) přestupkového zákona]. Z výše uvedeného vyplývá, že správní orgán nestanovuje pokutu jednotlivě za každý ze spáchaných přestupků, a tedy ani výše uložené pokuty není aritmetickým průměrem pokut za jednotlivé přestupky. Tvrzení žalobce odkazující na poměrnou výši pokuty je tak zcela liché. Žalovaný v napadeném rozhodnutí ve shodě s absorpční zásadou postupoval, když se na straně 7 až 8 napadeného rozhodnutí vypořádal se skutečností, že prvostupňové rozhodnutí bylo v části spáchaných přestupků zrušeno a řízení o nich bylo zastaveno. Soud rovněž připomíná, že dle prvostupňového rozhodnutí byla významnou přitěžující okolností skutečnost, že řidič, který provedl přepravu, nebyl držitelem oprávnění řidiče taxislužby, když nedosahoval ani příslušného věku 21 let stanoveného zákonodárcem pro výkon této činnosti, a dále neoznačení vozidla jako vozidla taxislužby. Na tyto skutečnosti nemělo napadené rozhodnutí vliv. Tedy i po zrušení části prvostupňového rozhodnutí zůstaly významné přitěžující okolnosti zachovány. Ani v tomto případě nemá tvrzení žalobce podklad v napadeném rozhodnutí.
27. Konečně soud připomíná, že žalovaný přihlédl i k dostupným informacím o osobních a majetkových poměrech žalobce. Žalobce správním orgánům žádné podklady nepřiložil. Žalovaný tak zohlednil, že žalobce je i nadále podnikatelem, že se jednalo o většího dopravce, neboť před vyřazením vozidel taxislužby z evidence měl žalobce evidována celkem 4 vozidla a zaměstnával i další osoby, a že není dlužníkem, respektive nemá zvýšené náklady v souvislosti se splácením nutných pohledávek. Majetkové poměry žalobce se tak neodlišovaly od ostatních dopravců podnikajících v taxislužbě na území hl. m. Prahy.
28. Soud nepřisvědčil tvrzení žalobce, že při ukládání sankce měly být zohledněny dopady šíření epidemie viru SARS-COV 2 a souvisejících omezení podnikání. Předně ze znění § 37 písm. g) přestupkového zákona nevyplývá povinnost žalovaného zohlednit skutečnost, že žalobce byl omezen na podnikání. Uvedené ustanovení správnímu orgánu ukládá toliko povinnost

přihlédnout k povaze činnosti podnikající fyzické osoby, což bylo žalovaným učiněno. Měl-li pak žalobce za to, že byl v důsledku epidemie viru SARS-COV 2 omezen na podnikání, tedy že tato epidemie měla zásadní vliv na jeho osobní a majetkové poměry, nic mu nebránilo, aby tyto skutečnosti správním orgánům doložil, neučinil-li tak, nelze to přičítat k tíži správních orgánů. Navíc soud připomíná, že žalovaný zohlednil skutečnost, že v době epidemie viru SARS-COV 2 došlo k zásadnímu úbytku potenciálních zákazníků, a tedy že žalobce byl touto situací nepochybně dotčen. Z uvedeného důvodu žalovaný přistoupil k prodloužení lhůty k úhradě uložené pokuty a nákladů řízení na dobu 3 měsíců. Žalovaný měl totiž za to, že okamžitá úhrada výše uložené pokuty mohla být pro žalobce zatěžující, byť není nepřiměřená a likvidační.

29. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žalovaný snížení uložené sankce odůvodnil odpovídajícím způsobem. Soud se pak s uvedeným odůvodněním zcela ztotožňuje.
30. Tvzení, podle kterého žalobce neprovozoval taxislužbu, není důvodné. Zákon o silniční dopravě, ať již v době spáchání přestupku, nebo v době vydání napadeného rozhodnutí, definovala pojem taxislužby v § 2 odst. 9, a to zcela analogickým způsobem, tj. jako osobní dopravu pro cizí potřeby, kterou se zajišťuje přeprava osob včetně jejich zavazadel vozidly určenými k přepravě nejvýše 9 osob včetně řidiče a která není linkovou osobní dopravou, mezinárodní kyvadlovou dopravou nebo příležitostnou osobní silniční dopravou. V rámci tohoto pojmu pak zákon o silniční dopravě (opět v obou znění zákona o silniční dopravě) rozlišoval „klasickou“ taxislužbu a taxislužbu provozovanou na základě předem uzavřené smlouvy. Z výše uvedeného vyplývá, že žalobcem tvrzená smluvní přeprava není (a nebyla) samostatně upraveným druhem dopravy podle zákona o silniční dopravě, naopak vždy se jednalo o taxislužbu.
31. Za rozhodné pro posouzení, zda žalobce provozoval „klasickou“ taxislužbu, nebo taxislužbu na základě předem uzavřené smlouvy soud považuje následující zjištění; (1) dle protokolu o kontrole žalobce nepředložil kontrolujícímu orgánu žádnou smlouvu, případně voucher a (2) z voucherů předložených žalobcem na výzvu kontrolního orgánu se žádný nevztahoval k datu uskutečnění přepravy, tj. 29. 7. 2019. Tedy žalobce správním orgánům nedoložil žádnou smlouvu, na základě které mělo k poskytnutí přepravy dne 29. 7. 2019 dojít. Tvrdí-li žalobce v podané žalobě, že k přepravě dne 29. 7. 2019 se vztahoval voucher ze dne 24. 7. 2019, pak soud toto tvrzení považuje za účelové. Předně dnem 24. 7. 2019 jsou opatřeny dva vouchery předložené žalobcem, přičemž z žádného nelze usoudit, že se váže právě k jediné přepravě uskutečněné žalobcem dne 29. 7. 2019. Konkrétně v obou voucherech jsou nečitelná jména zákazníků, neboť schází jakékoliv další identifikační údaje těchto zákazníků, není uveden jakýkoliv údaj o přepravované osobě nebo osobách a o datu přepravy. Čitelné rovněž není ani nástupní a výstupní místo, když lze usoudit jen na to, že se jedná o místa totožná. Délka trvání přepravy a cena v obou případech činila 40 min. a 1 600 Kč. Na základě shora uvedeného má soud ve shodě se správními orgány za to, že výše uvedené vouchery nejsou smlouvami, na základě kterých bylo možno poskytovat taxislužbu. Pro úplnost soud uvádí, že podstatné náležitosti smlouvy, na základě které zákon o silniční dopravě umožňoval poskytnutí přepravy, nedoznaly zásadních změn, neboť změna právní úpravy pouze zpřesnila některé požadavky. K podstatným náležitostem smlouvy o přepravě již ve znění zákona ke dni spáchání přestupku tak mj. patřila identifikace zákazníka, údaje o přepravovaných osobách či datu uskutečnění přepravy. Na základě shora uvedeného a dále s přihlédnutím ke skutečnosti, že stejné nedostatky se nacházejí ve všech voucherech předložených žalobcem, soud dospěl k závěru, že žalobce neprovozoval taxislužbu na základě předem uzavřené smlouvy, nýbrž

„klasickou“ taxislužbu. Tvrzení žalobce, že správní orgán pochybil, když si přepravní smlouvy okopíroval pouze z jedné strany, žalobce nikterak nedoložil. Navíc ze správního spisu vyplývá, že tyto podklady předkládal žalobce a správní orgán žádné kopie nepořizoval (viz podání žalobce ze dne 13. 8. 2019).

32. Tvrzení žalobce, podle kterého zákon o silniční dopravě ve znění ke dni spáchání přestupku spojoval uzavření nikoliv perfektní smlouvy pouze s přestupkem podle § 35 odst. 2 písm. o) nemá podklad ve znění zákona o silniční dopravě ke dni spáchání přestupku. Dle soudu takový důsledek ze zákona o silniční dopravě ve znění ke dni spáchání přestupku neplyne. V případě, že byla uzavřena smlouva, která nevyhovovala požadavkům § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě ve znění ke dni spáchání přestupku, nejednalo se o dopravu uskutečňovanou na základě písemné smlouvy podle tohoto ustanovení, a tedy nebylo možno využít výjimky stanovené § 21 odst. 4 zákon o silniční dopravě ve znění ke dni spáchání přestupku. Jednalo se tedy o „klasickou“ taxislužbu. Jiný důsledek nelze ze zákona o silniční dopravě ke dni spáchání přestupku dovodit. Zákon o silniční dopravě ve znění ke dni spáchání přestupku tak nebyl pro žalobce příznivější.
33. Na základě výše uvedeného soud uzavírá, že žalobce spáchal přestupek podle § 35 odst. 2 písm. n) zákona o silniční dopravě ve spojení s § 21 odst. 4 písm. b) tohoto zákona.
34. K tvrzení žalobce, podle kterého není zřejmé, jak kontrolní orgán učinil zjištění, že přeprava byla poskytnuta v čase 12:50 – 13:25, a jak byl zjištěn čas zahájení kontroly, soud uvádí, že mu není zřejmé, kam tato námitka směřuje. Žalobce provedení jediné přepravy dne 29. 7. 2019 nečiní a v průběhu správního řízení ani nečinil sporné, a skutečnost, že v uvedený den provedl žalobce právě jednu přepravu vyplývá i z jím předložených podkladů. Jednání žalobce dne 29. 7. 2019 tak objektivně nemůže být zaměněno s jiným jeho jednáním. Nadto žalobce pouze uvádí, že neví, jak byly uvedené údaje zjištěny, aniž by tyto údaje jakkoliv rozporoval. Pokud jde o čas zahájení kontroly, z protokolu o kontrole vyplývá, že kontrola byla zahájena dne 29. 7. 2019 ve 13:28. Dle soudu pak uvedený čas byl zaznamenán kontrolním pracovníkem pravděpodobně podle jeho hodinek, případně mobilního zařízení. K době uskutečnění přepravy pak má soud za to, že byla zaznamenána pravděpodobně dle sdělní řidiče kontrolovaného vozidla. Soud zdůrazňuje, že měl-li žalobce za to, že čas zahájení kontroly nebo doba uskutečnění přepravy neodpovídala skutečnosti, žalobci nic nebránilo, aby podal proti zjištěním uvedeným v protokolu o kontrole námitky, neučinil-li tak, když tyto údaje začal žalobce zpochybňovat až v podané žalobě, nemůže jít tato skutečnost k tíži správních orgánů.
35. K tvrzení žalobce, že za jízdu nebylo zapláceno, soud uvádí, že toto tvrzení je v rozporu s tvrzením, podle kterého žalobce doložil voucher na danou jízdu, konkrétně se mělo jednat o poslední voucher vystavený dne 24. 7. 2019. Jak soud sdělil výše, na obou voucherech ze dne 24. 7. 2019 je uvedena cena 1 600 Kč. Zároveň je toto tvrzení v rozporu s celou obranou žalobce v průběhu správního řízení, ve kterém žalobce tvrdil, že vykonával smluvní přepravu, kdy „voucher na jízdu byl zakoupen dopředu v kanceláři, řidič žádné peníze od cestujících nevybíral“ (viz podání doručené prvostupňovému orgánu dne 9. 3. 2020), což žalobce dokládal předloženými vouchery. Toto tvrzení tak soud považuje za ryze účelové. Zejména však soud poukazuje na definici taxislužby podle § 2 odst. 9 zákona o silniční dopravě, která v sobě neobsahuje podmínku úplatnosti poskytování taxislužby. Podstatné rysy taxislužby dle uvedeného ustanovení pak byly dle protokolu o kontrole naplněny, když došlo k přepravě cizích osob dopravcem. Argumentace žalobce poukazující za skutečnost, že za jízdu nebylo zapláceno, je tak zcela bez významu.

Shodu s prvopisem potvrzuje T. V.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

36. Soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
37. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 5. června 2023

Milan Tauber v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje T. V.